

Колекція омели

КУПИТИ

У збірці «Колекція омели» авторки бестселерів Алі Гейзелвуд, Олівія Дейд, Александрія Беллефлер, Алексис Дарія і Тесса «Мікеланджело брудних розмов» Бейлі показали Різдво таким, яким ви його ще не святкували. Взимку, коли битим холодами друзям і сусідам потрібне додаткове тепло, навіть давні вороги отримують другий шанс. Тож хай сніжить! **«Жорстока зима з тобою»** від Алі Гейзелвуд.

Зимова буря зводить двох колишніх друзів дитинства й пробуджує як холодні, так і палкі спогади. А вона ж лише хотіла позичити жаровню... **«Різдвяне "довго й щасливо"»** від Тесси Бейлі.

Вона працює у секондхенді й трохи шиє. Він без успіху шукає підхожі джинси. Протилежності притягуються, і якщо земля дасть небу шанс, то грішний Святвечір для матері-одиначки й фермера-велетня матиме продовження. **«Наодинці з ельфом»** від Олівії Дейд.

Таємні закоханості, пікантні різдвяні ласощі — для читачів; жахливий святковий трафік і доленосна негода — на голови парочки героїв-колег у Рулетомобілі. **«Кохання під ялинкою»** від Александрії Беллефлер.

Цього Різдва гарячий пожежник рятує не лише свято. Загасивши полум'я на дівочій кухні, вогнеборець розпалить дещо інше... **«Санти в одній будівлі»** від Алексис Дарії.

Нічні фантазії ілюстраторки коміксів обертаються навколо сусіда поверхом вище й починають утілюватися на костюмованій вечірці, де гілочка омели обіцяє щось більше, ніж просто поцілунки.

Розділ перший

В ідеальному світі Марк Комптон мав би повестися, як повний мудак.

Я багато не прошу. Можливо, трохи зловтіхи. Зневажливо піднятих брів. Глузливого: «О-та-ко-ї. Подивіться, хто приперся без запрошення на Святвечір». Я не примхлива: будь-що з цього експоненційно поліпшило б мені настрій у такій ситуації.

Але ні. Марк, мов спалах височезної середньозахідної вроди, відчиняє вхідні двері, і коли я підіймаю очі на його вродливе обличчя, то помічаю лише щирий подив від того, що я стою на засніженому ганку його батьків.

Подив швидко перетворюється на стривоженість.

Немовби він не бажає мені зла. Ніби навіть не має на мене зуба через усі ті жахливі слова, які я сказала йому кілька місяців тому, чи через мої абияк промимрені й недостатні вибачення.

Утім, для того щоб мати на мене зуба, йому б довелося якийсь час думати про мене, а цього, найпевніше, він уже не робить.

— Джеймі? — каже він, і його голос недоречно теплий у крижаній темряві. Майже шоста, але сонце сідає так рано, що зараз могло би бути далеко за північ. - Що, в біса, ти робиш на вулиці за такої погоди?

Хороше питання. І я — врівноважена професіоналка, яка не втрачає самовладання під тиском, регулярно рятує людські життя й іноді навіть здатна протриматися все заняття з пілатесу без того, щоб розридатися, — красномовно відказую:

— Е-е, ага.

Марк схиляє голову.

Супиться, і на його обличчі проглядається щось до незручності схоже на жаль.

Скептично повторює:

— «Ага»?

— Е-е, ага. — Я така успішна співрозмовниця. Можливо, мені за це вручать нагороду. — Тобто... Ага. Так. Це справді я. Джеймі.

— Радий, що це не злий двійник, який обманом удає із себе тебе. — Він відступає і хрипко наказує: — Заходь.

— Ні! — відмовляюся я — надто несамовито, судячи з лінії, що з'являється на його чолі. виправляюся й додаю: — Дякую, але ні. Я справді не можу зайти. Мені варто повернутися додому, поки заметіль не посилилася.

— Зараз кінець грудня в Північному Іллінойсі. Заметіль уже посилилася. — Мені не треба озиратися, щоб дізнатися, що він бачить у мене за спиною: протяжні ділянки без жодної видимості, переривані великими лютими сніжинками, що крутяться під ліхтарями, мов турбіни. А саундтрек — подеколи тріщання гілок, постійний свист вітру — не покращує картину. — Ти мусиш зайти, Джеймі.

— Власне, тато послав мене по мідну жаровню. Щойно ти мені її даси, я одразу піду додому. — Я всміхаюся, сподіваючись викликати співчуття й пришвидшити Марка. Зрештою, я просто дівчина. Єдиний родич викинув мене на поталу жорстокій стихії заради підступного, але важливого квесту: пограбувати домівку найліпшої подруги дитинства, щоб роздобути чарівну жаровню.

Я таки заслуговую на співчуття.

Особливо тому, що найліпша подруга дитинства, про яку йдеться, навіть не спромоглася приїхати сюди. Табіта разом із батьками й чоловіком зараз у тепленькому круїзі «все включено» десь на Карибах, сьорбає чисту радість із кокоса. На ці свята єдиний Комптон у місті — це Марк.

Менший братик Табіти, який...

Ну, насамперед він аж ніяк не маленький. Насправді вже давно. А ще він прилетів із Каліфорнії кілька днів тому, щоб наглядати за Сондхаймом, старезним котом Комптонів, — збіса вимогливим, а ще більше мізантропним.

Я запитала в Табіти, чому б їм просто не найняти котоняню, але вона лише відповіла: «Нащо це нам, коли є Марк?». Вочевидь, це цілком звичне

заняття для технічного магната — проводити Різдво наодинці з родинним котом, який щодня мріє виколупати твої очі прямісінько з очниць.

Тепер ми тут. З восьми мільярдів людей на нашій планеті, цьому летючому камені, лише Марк здатен викликати коротке замикання в моєму мозку. І так сталося, що лише він стоїть між мною і моєю здобиччю.

— Прошу, скажи мені, що ти не пройшла три кілометри заради мідної каструлі.

— Та ні. Батьків дім розташований ближче, — припускаю, на 500 метрів, — і мені потрібна мідна жаровня.

— Господи. — Він хапається за перенісся й спирається на одвірок.

— Найпевніше, вона на кухні. Тато каже, що шинку треба запекти. Тож, якщо можеш, сходи за нею...

— Хто, в біса, тримає вдома мідну жаровню?

— Твоя мама. — Я відчуваю спалах роздратування. — Бо вони класні. Вона її хотіла, тож ми з Табітою скинулися й купили їй таку штуку минулого Різдва. — Якщо подумати, мабуть, не слід було йому про це казати. Нам із Табітою ледь вистачило грошей на ту жаровню, а Марк, мабуть, зараз подумки нагадує собі доручити своєму дворецькому замовити чортову дюжину таких. Сім для ого оатків і шість для мого тата, усі позолочені й інкрустовані сма-радами. З вигравіюваними ініціалами.

Це так дивно. Марк, той самий качок, який причарову-

вав усіх, щоб уникнути проблем, пролітав шкільною програмою і закинув універ — саме він непристойно розбагатів у двадцять три й розрахувався за батьківську іпотеку після першої події ліквідності в його компанії. Тепер його статки становлять мільйони. Мільярди. Добісальярди. Навіть не знаю; хоч математика дається мені добре, такі великі цифри завжди вислизають з голови.

Тим часом ми з Табітою - слухняні, виховані, занадто амбіційні доньки — ледь можемо оплатити нерозцяцьковане кухонне начиння.

Я прокашлююся.

— Так чи інакше, що швидше ти принесеш мені жаровню, то...

— Ку-ку! Ти хіба не донька Малеків?

Я повертаюся до сусіднього будинку й бачу, що з горішнього вікна стирчить звідкись мені знайома стареча голова. Знадобилася хвилька, щоб її пригадати, і я придушую зітхання.

— Е-е, вітаю, місис Нос...

«Зачекайте-но. Місис Носяра — це її справжнє ім'я, чи ми просто називали її так, бо вона постійно давала нам цукерки Werther's Original як хабар, щоб пхати носа в плітки про наших батьків?»

— Нортон, — бурмоче Марк, прочитавши мої думки.

— Вітаю, місис Нортон. Так, я Джеймі Малек.

— Ти ніби й на день не постаріла відтоді, як поїхала вчитися. Минуло скільки, десять років?

Я намагаюся всміхнутися, але схоже, що мій великий виличний м'яз відмерз.

— Саме так. Ви теж маєте прекрасний вигляд, мем. —

Насправді я майже не бачу її. Заметіль швидко наростає, вибілюючи все на триметровій відстані.

— Ти юристка, правда ж? Як твій татусь?

— Джеймі — лікарка, — трохи нетерпляче виправляє її Марк. — Закінчує ординатуру в педіатрії.

— А, так. Хто ще знатиме, як не ти? — Вона зиркає на нас по черзі, і її погляд зненацька стає соколиний і надмірно зацікавлений. — Я забула, що ви обоє переїхали до Сан-Франциско. Закладаюся, ви постійно бачитеся, еге ж?

У мене стискається живіт. Бо зараз нам із Марком випадає добра нагода перезирнутися, а тоді розреготатися. Можливо, навіть сказати: «Ох, місис Носяро, якби ж то ви знали, що сталося під час нашої минулої зустрічі. Нам слід вам розповісти. Це зробить ваші свята. Ви нам від-валите цілу вантажівку карамельок».

Однак я мовчу. Паралізована. А це означає, що Марк відбивається сам, коли промовляє:

— Ага, звісно. Ми практично живемо разом. Перепрошую, та я бачу, як у Джеймі під носом замерзає бурулька зі шмарклів. З Різдом вас і вашого чоловіка.

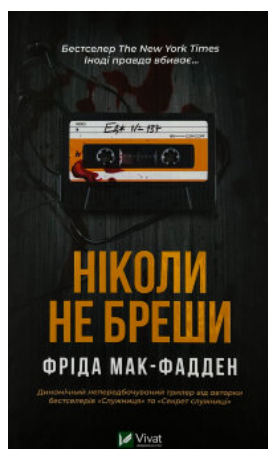
Хвильку по тому я стою на кухні в Комптонів, гадки не маючи, як я тут опинилася. Видно, у будинок мене зтягнув Марк, чий терпець до маячні за розміром досі не переріс середнього боровика. Наразі він стоїть переді мною і розстібає мою парку, ніби я дитя, яке ще не опанувало концепцію застібок.

— Мені треба...

— Повертатися, так. — Марк знімає з мене шапку й зупиняється, коли з-під неї випадає копиця білявого хвилястого волосся.

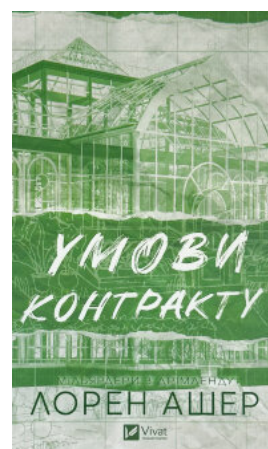
Рекомендована література

Ненавиджу тебе кохати

Ніколи не бреші

Умови контракту. Книга 2

Ігри (Twisted #2)

Лісовий бог

Звабліві речі

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ